

Arrest

nr. 59 672 van 14 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 19 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 november 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 19 januari 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend,

werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie op de criteria van de instructies van 19.07.2009, waarbij betrokkene meent zich te kunnen beorpen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatie-procedure. Uit de studie van het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene niet voldoet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen en evenmin legt betrokkene documenten voor die het tegendeel kunnen bewijzen.

Betrokkene beroept zich eveneens op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt onder meer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". De advocaat van betrokkene verklaart dat betrokkene een dossier zou hebben gehad bij een confrater, meer bepaald advocaat Collon, maar behalve een schrijven van 01.09.2009 van deze advocaat waarin hij toestemming geeft tot opvolging en verklaart geen nuttige stukken in zijn bezit te hebben, legt betrokkene geen documenten die deze bewering kunnen staven. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Betrokkene heeft op 23.07.2008 een aanvraag 9bis ingediend, die door de stad Antwerpen niet in overweging werd genomen, omdat betrokkene niet op het opgegeven adres verbleef. Gezien deze aanvraag echter dateert van na 18 maart 2008, komt deze niet in aanmerking voor het criterium 2.8A. Dit betekent dus dat betrokkene zich niet dienstig kan beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe, evenals een belofte tot aanwerven. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, bereid is Nederlands te leren, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. (...)"

1.3. Op 19 januari 2011 wordt er aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.(...)”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verwerende partij geeft aan in de bestreden beslissing dat de instructies van 19 juli 2009 zullen gerespecteerd worden. De staatssecretaris maakt aldus de instructies tot zijn beleidslijnen. De verwerende partij betwist niet, en kan dat ook niet zinnig betwisten, dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in het punt 2.8.A. van de instructies van 19 juli 2009, behalve wat betreft het criterium een "geloofwaardige poging" te kunnen aantonen

De bestreden beslissing wijst de aanvraag tot regularisatie van verzoeker af op de enkele basis dat verzoeker geen geloofwaardige poging zou bewijzen om in België een wettig verblijf te bekomen voor 18 maart 2008. De goede integratie van verzoeker "doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden in de instructies", klinkt het in de bestreden beslissing. De afwezigheid van een geloofwaardige poging is dus ontegensprekelijk het hoofdmotief van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt vast dat andere personen die een regularisatie van hun verblijf vroegen op basis van de instructies van 19 juli 2009 een positief antwoord bekwamen omdat ze ooit een asielaanvraag deden of een regularisatieaanvraag indienden die echter afgewezen werd als zijnde onontvankelijk. Zo werd de persoon met dossiernummer 581 4001 geregulariseerd op basis van de instructies van 19 juli 2009. Zijn geloofwaardige poging bestond uit een voorafgaandelijke regularisatieaanvraag die onontvankelijk werd verklaard.

De persoon met dossiernummer 5.269.757 werd geregulariseerd op basis van de instructies van 19 juli 2009. Zijn geloofwaardige poging bestond uit een asielprocedure die werd afgewezen en een voorafgaandelijke regularisatieaanvraag die onontvankelijk werd verklaard. Hetzelfde geldt voor de persoon met dossiernummer 5.1 77.451 die geregulariseerd werd op basis van de instructies van 19 juli 2009. Zijn geloofwaardige poging bestond uit een asielprocedure die werd afgewezen en uit twee voorafgaandelijke regularisatieaanvragen die onontvankelijk werden verklaard. Tenslotte werd de persoon met dossiernummer 5812038 geregulariseerd op basis van de instructies van 19 juli 2009. Zijn geloofwaardige poging bestond ook uit een voorafgaandelijke regularisatieaanvraag die onontvankelijk werd verklaard.

Hieruit blijkt dat personen, die een regularisatieaanvraag indienden die onontvankelijk werd verklaard of wiens asielprocedure werd afgewezen, beschouwd worden door DVZ als personen die geloofwaardige pogingen ondernomen hebben. Men kan verzoeker niet verwijten geen nutteloze procedures te hebben ingediend. Het zou niet redelijk zijn verzoeker een minder gunstige behandeling te geven omdat hij geen procedures heeft ingediend die destijds in zijn geval totaal nutteloos waren. Hierdoor doet de aangevochten beslissing een verschil in behandeling ontstaan tussen enerzijds verzoeker die zich omtrent asiel en regularisatie geïnformeerd heeft maar deze procedures niet heeft ingediend omdat ze in zijn geval totaal nutteloos zouden geweest zijn en andere vreemdelingen die een regularisatieaanvraag of een asielaanvraag hebben ingediend zonder enige kans op succes. Tenslotte heeft verzoeker geen procedure gedaan aangezien hij niet op de hoogte was van zijn recht op een pro deo advocaat. Aangezien hij het ereloon van Mr. Collon niet zou kunnen betalen, heeft hij - hij hoopte tijdelijk - afgezien van een procedure. De aanvraag van verzoeker tot het bekomen van een verblijfsvergunning op basis van de instructies wordt verworpen terwijl de anderen een positief antwoord kregen. Dit verschil in behandeling kan op geen enkele redelijke wijze verantwoord worden. Personen die vroeger totaal nutteloze procedures ingediend hebben stellen vast dat hun regularisatieaanvraag wordt onderzocht en dat die vroegere procedures aanzien worden als geloofwaardige pogingen terwijl verzoeker die zich informeert en verneemt dat hij niet onder de voorziene criteria valt om geregulariseerd te worden of asiel te bekomen en die dus niet nutteloos beroep heeft gedaan op de diensten van de administratie ziet zijn aanvraag afgewezen enkel omdat hij geen « geloofwaardige pogingen » zou ondernomen hebben. Op basis van de huidige praktijk en de hoger aangehaalde voorbeelden kan met zekerheid gesteld worden dat verzoeker de regularisatie zou bekomen hebben indien hij een kansloze regularisatieaanvraag zou hebben ingediend of indien hij een volstrekt ongegronde asielaanvraag zou hebben ingediend voor maart 2008. Verzoeker wordt momenteel gesanctioneerd door de bestreden beslissing op basis van het gegeven dat hij geen nutteloze en

manifest ongegronde procedure heeft opgestart. Hierdoor houdt de bestreden beslissing een ongeoorloofde discriminatie in. De beslissing dient dan ook geannuleerd te worden. In ondergeschikte orde, indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de schending van de artikelen 10,11 en 191 van de Grondwet niet voldoende bewezen is, dient er minstens een prejudiciële vraag gesteld te worden aan het grondwettelijk hof teneinde na te gaan of het verschil in behandeling zoals hierboven beschreven een ontoelaatbare discriminatie uitmaakt of niet.”

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de door het bestuur gehanteerde criteria werden vastgelegd met als doelstelling, aan de hand van objectief controleerbare gegevens en zonder dat er aanleiding zou kunnen zijn tot willekeur of ongecontroleerde regularisatie, een zo ruim mogelijk publiek te bereiken, zonder dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf zou worden aangewend als ultiem rechtsmiddel. De aangereikte criteria voldoen aan die doelstelling. Bovendien stemt de referentiedatum van 17 maart 2008, zoals vooropgesteld in het criterium 2.8 A, overeen met de datum van het regeerakkoord van 17 maart 2008, waarin sprake is van regularisatie wegens werk en van regularisatie wegens langdurig elkaar opvolgende procedures voor ouders met schoolgaande kinderen tussen 6 en 18 jaar oud, bepaald op vier jaar. Die datum is bijgevolg niet willekeurig vastgelegd en heeft wel degelijk tot doelstelling de meer voordelige bepalingen mbt regularisatiemogelijkheden te beperken tot de vreemdelingen die in tempore non suspectu, voordat het regeerakkoord tot stand kwam, tot de doelgroep behoorden. Er is dienvolgens geen schending van het gelijkheidsbeginsel. Het middel is niet ernstig. Evenmin is er aanleiding tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het grondwettelijk hof, temeer daar de bewuste instructie reeds uit het rechtsverkeer is verdwenen.”

2.3. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.5. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn eveneens het erover eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie, het vroegere Vlaams Minderhedencentrum (www.kruispuntmi.be).

2.6. Verzoeker betwist de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 an sich op zijn geval niet.

2.7. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat zijn kritiek zich toespitst op de toepassing van criterium 2.8. A. van de instructie van 19 juli 2009 waarop hij zich in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging gebaseerd had.

2.8. Criterium 2.8. A. van de instructie van 19 juli 2009 luidt als volgt: *“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in*

aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

2.9. De eerste bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende:

“De advocaat van betrokkene verklaart dat betrokkene een dossier zou hebben gehad bij een confrater, meer bepaald advocaat Collon, maar behalve een schrijven van 01.09.2009 van deze advocaat waarin hij toestemming geeft tot opvolging en verklaart geen nuttige stukken in zijn bezit te hebben, legt betrokkene geen documenten die deze bewering kunnen staven. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Betrokkene heeft op 23.07.2008 een aanvraag 9bis ingediend, die door de stad Antwerpen niet in overweging werd genomen, omdat betrokkene niet op het opgegeven adres verbleef. Gezien deze aanvraag echter dateert van na 18 maart 2008, komt deze niet in aanmerking voor het criterium 2.8A. Dit betekent dus dat betrokkene zich niet dienstig kan beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies.”

2.10. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dus dat verzoeker geacht wordt een geloofwaardige poging ondernomen te hebben om in België een wettig verblijf te bewerkstelligen maar dat deze niet kan weerhouden worden omdat ze dateert van na 18 maart 2008. Verzoeker betwist deze beoordeling op zich niet.

2.11. Het is vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dat de grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van niet discriminatie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

2.12. Verzoeker verwijst naar gevallen van andere personen die wel zouden geregulariseerd zijn. Uit zijn betoog blijkt dat deze vreemdelingen allen voorafgaandelijk een asielaanvraag of een regularisatieaanvraag hebben ingediend, maar uit de gegevens die verzoeker verstrekt kan niet nagegaan worden of deze opgestarte verblijfsprocedures dateren van na 18 maart 2008 zoals het geval is in verzoekers zaak. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het in casu gaat om gelijke gevallen die ongelijk behandeld worden.

2.13. Verzoeker toont niet aan dat het niet redelijk verantwoord is dat de overheid, die over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen over de gegrondheid van een aanvraag om verblijfmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in deze een onderscheid maakt tussen vreemdelingen die een lange periode in illegaal verblijf vertoefd hebben op het Belgisch grondgebied zonder tijdig hun aanwezigheid kenbaar gemaakt te maken en vreemdelingen die gedurende de lange periode dat ze op het Belgisch grondgebied vertoefden, hun aanwezigheid en hun wil om hier op legale wijze te vertoeven tijdig kenbaar gemaakt hebben aan de Belgische autoriteiten via het opstarten van een procedure om een wettig verblijf in België te verkrijgen, waarbij als referentiepunt de datum van 18 maart 2008 geldt, wat volgens de instructie van 19 juli 2009 de datum van een afgesloten regeerakkoord is.

2.14. Verzoeker is van oordeel dat over dit onderscheid moet overgestapt worden omdat het nutteloos zou geweest zijn om in zijn geval dergelijke procedures opgestart te hebben en hij geeft aan dat hij afzag van het opstarten van deze procedures wegens de kost ervan, maar daargelaten de vraag of deze laatste verantwoording niet tegenstrijdig is met het argument dat de procedures nutteloos zijn en daarom niet opgestart werden, toont verzoeker met dit bloot aposterioribetoog ter verantwoording van het niet opstarten van verblijfsprocedures niet aan dat het door de verwerende partij gemaakte onderscheid de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie schendt. Verzoekers hypothetische stelling dat indien hij “nutteloze” asiel- en regularisatieprocedures zou opgestart hebben, hij wel zou geregulariseerd zijn, is in deze niet dienstig.

Gezien voorgaande vaststelling en gelet op artikel 26, § 2, 2° van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof is de Raad niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof zoals verzoeker ze in fine van zijn verzoekschrift verwoordt .

Het eerste middel is ongegrond.

2.15. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Zoals hoger uiteen gezet wordt de regularisatie van het verblijf van verzoeker geweigerd op basis van de argumentatie dat de administratie van oordeel is dat verzoeker voor maart 2008 geen "geloofwaardige poging" heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Door het feit dat die argumentatie de enige reden is en doordat nergens wordt uitgelegd wat een "geloofwaardige poging" juist is, en door ook in gebreke te blijven te motiveren waarom de pogingen die verzoeker gedaan heeft en de vragen tot informatie en het contact met de advocaat niet kunnen beschouwd worden als zijnde geloofwaardige pogingen, is het onmogelijk voor verzoeker om de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de weigeringsbeslissing genomen door de administratie. Hierdoor is het ook onmogelijk voor verzoeker om zich met kennis van zaken te verdedigen tegen de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing voldoet niet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht doordat er wordt verwezen naar een extreem vaag begrip dat niet wordt uitgelegd. Verzoeker kan zich hierdoor niet verdedigen omdat hij in het ongewisse is over wat er juist bedoeld wordt met "geloofwaardige pogingen". Verzoeker weet niet waarom de pogingen die hij gedaan heeft om zijn verblijf te regulariseren niet in aanmerking kunnen genomen worden als zijnde geloofwaardige pogingen. De bestreden beslissing zegt daar niets over.

Ook om die reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.16. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geen belang heeft bij het middel. De voorliggende betwisting is immers beperkt tot het tijdstip van de poging tot regularisatie, niet tot de aard van die poging.

Het tweed middel mist iedere ernst.”

2.17. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.18. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging ter ondersteuning van het inroepen van criterium 2.8. A. van de instructie van 19 juli 2009 het volgende stelde: *“Verzoeker had een dossier bij advocaat C., die echter nooit een regularisatieprocedure opstartte. Verzoeker dacht dat dit wel gebeurd was. Hij veranderde van advocaat en op 23 juli 2008 werd een regularisatieaanvraag verstuurd. Verzoeker verhuisde echter, niet beseffende dat dit zou resulteren in een negatieve woonstcontrole”*. Bij de aanvraag om verblijfsmachtiging wordt een brief van 24 augustus 2009 van de huidige raadvrouw van verzoeker gevoegd, gericht aan advocaat C., waarin ze meldt dat ze verzoekers verblijfsdossier opvolgt en waarin ze hem verzoekt het dossier over te maken. Op 1 september 2009 antwoordt advocaat C. dat hij geen bezwaar heeft tegen de opvolging in de zaak van verzoeker en dat hij over geen enkel stuk beschikt dat de raadvrouw van nut zou kunnen zijn.

2.19. De eerste bestreden beslissing komt erop neer te stellen dat verzoeker voor 18 maart 2008 geen geloofwaardige poging ondernomen heeft met het oog op het bewerkstelligen van een wettig verblijf. Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom het ondernomen contact met de advocaat geen geloofwaardige poging is, dient de Raad op te merken dat verzoeker eraan voorbijgaat dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen documenten overmaakt die zijn stelling aantonen dat er een regularisatiedossier zou geweest zijn bij advocaat C. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier en beantwoordt op afdoende wijze het door verzoeker ingeroepen argument dat er contacten waren geweest met advocaat C. voor het opstarten van een regularisatieprocedure.

2.20. Gelet op het in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging ingeroepen argument van een poging tot opstarten van een regularisatieprocedure en verzoekers betoog ter ondersteuning van het eerste middel, kan verzoeker niet dienstig voorhouden niet te weten wat verstaan moet worden onder een “*geloofwaardige poging*”, namelijk een eerder opgestarte asiel- of regularisatieprocedure. Verzoeker ontkracht noch de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat hij geen documenten heeft voorgelegd die zijn stelling ondersteunen dat er een regularisatiedossier zou geweest zijn bij advocaat C. noch de vaststelling dat de door hem opgestarte regularisatieprocedure dateert van na 18 maart 2008. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij voor 18 maart 2008 een andere procedure dan een asiel- of regularisatieprocedure heeft opgestart die zijns inziens wel als een geloofwaardige poging dient beschouwd te worden. In die zin heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek. De formele motiveringsplicht vereist alleszins niet dat de eerste bestreden beslissing in het algemeen een definitie dient te geven van gehanteerde begrippen.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.21. Voor zover nog dient begrepen te worden dat verzoeker onder het kopje “*IV Verzoek tot schorsing*” van zijn verzoekschrift een schending aanhaalt van artikel 8 EVRM betreffende de tweede bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat voor zover verzoeker wijst op de scheiding van zijn kennissen en vrienden, gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM (cfr. RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). De tweede bestreden beslissing strekt er bovendien niet toe verzoeker voor altijd te scheiden van zijn kennissenkring, minstens toont verzoeker niet aan dat dit “*voor maanden zoniet jaren*” zou zijn.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA